

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1187

Dosar nr.4829/1/2012

Ședința publică de la 21 februarie 2013

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de SC .X. SRL .X. împotriva Deciziei nr..X. din 21 iunie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat contestatoarea SC .X. SRL .X. prin avocat X și intimatele Agenția Națională de Administrare Fiscală din cadrul Direcției Generale de Soluționare a Contestațiilor și Agenția Națională de Administrare din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili.

Procedura completă.

Nemaifiind alte cereri de formulat, Înalta Curte a acordat cuvântul părților cu privire la contestația în anulare formulată.

Contestatoarea prin avocat solicită admiterea prezentei căi de atac, anularea Deciziei atacate și rejudecând cauza admiterea recursului așa cum a fost formulat și completat.

Consideră contestatoarea că dezlegarea dată pricinii este rezultatul unei greșeli materiale, astfel cum aceasta este definită de doctrină și jurisprudență, în condițiile în care recursul declarat nu era tardiv formulat, raportat la comunicarea hotărârii instanței de fond.

În opinia contestatoarei faptul că în acțiune se menționează atât sediul social cât și sediul societății profesionale care a reprezentat societatea la fond, acesta din urmă fiind indicat ca domiciliu procesual, nu putea genera obligația legală a instanței de a comunica actele de procedură și sentința la domiciliu avocaților, aceasta raportat atât la prevederile art.93 din Codul de Procedură Civilă cât și raportat la prevederile art.3 din Legea nr.51/1995.

Contestatoarea a depus concluzii scrise.

Intimatele prin consilierul juridic solicită respingerea contestației în anulare ca neîntemeiată.

ÎNALTA CURTE

Asupra contestației în anulare de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin Sentința nr..X. din 24 mai 2011, Curtea de Apel .X. a respins acțiunea formulată de reclamanta SC .X. SRL cu sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură la SCPA X în .X., sect. X, str. X nr. X, în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală , ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut, în esență, că prin decizia nr. .X./05.05.2010 emisă de ANAF a fost respinsă contestația formulată de reclamantă în calitate de societate absorbantă a SC .X. SRL ca neîntemeiată pentru suma de .X. lei stabilită suplimentar prin Decizia nr. .X./05.10.2009 referitoare la obligațiile fiscale reprezentând .X. + impozit profit; .X. lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit; .X. lei - TVA; .X. lei - majorări aferente TVA și .X. lei - accesorii.

Curtea de apel a mai reținut că a fost respinsă ca nemotivată contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. .X./2009, pentru suma de .X. lei reprezentând: .X. lei impozit pe profit; .X. lei- majorări de întârziere aferente impozitului pe profit; .X. lei - TVA; .X. lei - majorări de întârziere TVA; .X. lei impozit pe venitul obținut în România de persoane nerezidente; .X. lei - contribuții asigurări sociale; .X. lei - majorări de întârziere aferente; .X. lei - contribuții la fondul social de solidaritate pentru persoanele cu handicap;.X. - majorări de întârziere aferente; .X. lei - contribuții la fondul de șomaj reținută de la asigurați; .X. lei - majorări de întârziere aferente,

În ceea ce privește suma de .X. lei stabilită suplimentar, a fost dispusă desființarea deciziei de impunere nr. .X./2009 , constatându-se necompetența materială privind soluționarea contestației formulată împotriva amenzii contravenționale, în sumă de .X. lei.

S-a mai arătat în considerentele sentinței atacate că în ceea ce privește debitul contestat la punctul 1 de la pagina 18 din RIF și punctul 1 de la pagina 41 din RIF, pârâta nu a acceptat o deducere cu privire la calculul profitului impozabil și al TVA, sumele reprezentând cheltuieli aferente anului 2006 cu serviciile prestate de SC .X. SRL devenită SC X SRL în baza contractelor X/01.03.2006 și a X/01.03.2006.

Judecătorul fondului a constatat că reclamanta nu putea beneficia nici de drept de deducere a TVA în sumă de X lei aferent acestor facturi, în cauză nefiind îndeplinite cerințele art. 146 din Legea 571/2003, întrucât, cheltuieli aferente contractelor menționate înregistrate pe anul 2006 au fost

în sumă de X lei, reprezentând contravaloarea a trei facturi, ce nu au fost însoțite de documentele anexe din care să rezulte natura și realitatea serviciilor prestate, precum și necesitatea prestării acestora.

De asemenea, Curtea de apel a reținut că reclamanta nu a prezentat nici documentele justificative din care să rezulte realitatea prestării cheltuielilor în sumă de X lei , reprezentând servicii de consiliere și asistență, precum și comisioane conform contractelor nr. X/19.12.2007 și nr. X/19.12.2007 și a facturilor emise în trimestrul I 2008.

Prin urmare, prima instanță a constatat că singurele înscrisuri prezentate de reclamantă, respectiv cele trei facturi , jurnale de vânzări și deconturi de TVA, nu pot face dovada realității și necesității prestării serviciilor pentru care au fost deduse cheltuielile respective, întrucât nu sunt îndeplinite cerințele art. 21 alin. 4 litera m) din Legea 571/2003 coroborat cu dispozițiile punctului 48 din HG nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003.

Conchizând, instanța de fond a constatat că și penalitățile/ majorările de întârziere aferente impozitului pe profit și TVA sunt legal datorate, acestea reprezentând o măsură accesorie debitului principal stabilit în sarcina societății reclamante.

Împotriva sentinței civile nr. .X. din data de 24 mai 2011 pronunțată de Curtea de Apel .X., Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a declarat recurs S.C. .X. S.R.L. solicitând admiterea căii extraordinare de atac și modificarea sentinței atacate în sensul anulării în parte a Deciziei nr. .X./05.05.2010, a deciziei de impunere nr. X/12.08.2009 sub aspectul debitelor constatate prin raportul de inspecție fiscală RIF X/11.08.2009, a deciziei fiscale nr. .X./05.10.2009 referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente acestora și recunoașterea ca nedatorat a debitului fiscal principal în sumă de X lei și accesoriile aferente în sumă de X lei.

Prin Decizia nr..X. din 21 iunie 2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a respins recursul declarat de S.C. .X. SRL împotriva Sentinței nr..X. din 24 mai 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal ca tardiv formulat.

Instanța a reținut privitor la excepția tardivității recursului declarat de reclamanta S.C. .X. S.R.L. următoarele:

Prin prezenta acțiune în contencios fiscal reclamanta S.C. .X. S.R.L., reprezentată convențional de Societatea Civilă Profesională de Avocați cu Răspundere Limitată X, a solicitat comunicarea tuturor actelor de procedură efectuate în cauză la sediul reprezentantului convențional din .X., str. X nr. X.

S-a constatat că la sediul anterior menționat a fost comunicată sentința pronunțată de instanța de fond, la data de 10 august 2011 (potrivit ștampilei și mențiunii de pe dovada de comunicare a actului de

procedură); recursul a fost declarat la data de 29 august 2011, cu neîncadrarea în termenul de 15 zile libere prevăzut de lege (ultima zi, utilă, a termenului de recurs era ziua de vineri, 26 august 2011).

A mai reținut instanța de control judiciar că nu se impunea, în cauză, comunicarea hotărârii recurate la sediul societății recurente, întrucât textul art. 93 din Codul de procedură civilă stabilește o atare modalitate de comunicare, în situația alegerii de domiciliu, numai în lipsa arătării de către parte a persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură. Or, cum s-a învederat, reclamanta a arătat expres, în cererea de chemare în judecată, că solicită comunicarea tuturor actelor de procedură efectuate în proces la sediul reprezentantului convențional, care era persoana juridică Societatea Civilă Profesională de Avocați cu Răspundere Limitată X.

Împotriva Deciziei pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, S.C. .X. SRL .X. a exercitat calea de atac extraordinară a contestației în anulare, apreciind că în cauză sunt incidente prevederile art. 318 Cod procedură civilă, în sensul că, *dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale*.

În motivarea contestației în anulare se arată hotărârea instanței de fond a fost comunicată la sediul profesional al reprezentanților societății, indicat drept domiciliu procesual.

În opinia contestatoarei faptul că în acțiune se menționează atât sediul social cât și sediul societății profesionale care a reprezentat societatea la fond, acesta din urmă fiind indicat ca domiciliu procesual, nu putea genera obligația legală a instanței de a comunica actele de procedură și sentința la domiciliul avocaților.

Susține contestatoarea că , pe de altă parte, comunicarea hotărârii nu se putea face la sediul avocaților, unde ar fi fost domiciliul procesual, întrucât nu există un mandat în acest sens.

În concluzie, se solicită a se observa faptul că societății nu-i este opozabilă comunicarea sentinței, aceasta nefiind făcută la sediul acesteia , iar în atare situație termenul de recurs nu poate curge de la data acelei comunicări, ci termenul curge de la data depunerii recursului.

Contestația în anulare astfel formulată nu este întemeiată.

Contestația în anulare este o cale de atac *extraordinară, de retractare și nesuspensivă de executare*, îndreptată împotriva hotărârilor judecătorești, irevocabile date cu încălcarea anumitor norme de procedură sau greșite din cauza unor inadvertențe de ordin formal.

Ea poate fi exercitată numai în cazurile și condițiile expres prevăzute de art. 317 - 321 Cod procedură civilă.

Reglementând contestația în anulare specială, art. 318 Cod procedură civilă precizează *in terminis* că pot constitui obiect al acesteia hotărârile instanțelor de recurs când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în

parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul din motivele de modificare sau de casare.

În sensul tezei I a textului, invocată în speță, *greșeală materială* înseamnă greșeală de ordin procedural, de o asemenea gravitate încât a avut drept consecință darea unei soluții greșite. Cu alte cuvinte, trebuie să fie vorba despre acea greșeală pe care o comite instanța prin confundarea unor elemente importante sau a unor date materiale și care determină soluția pronunțată.

Legea are în vedere greșeli materiale cu caracter procedural care au dus la pronunțarea unei soluții eronate. În această categorie intră greșeli comise prin confundarea unor date esențiale ale dosarului cauzei. Prin urmare, greșelile instanței de recurs, care deschid calea contestației în anulare, sunt greșeli de fapt, și nu greșeli de judecată, de apreciere a probelor ori de interpretare a dispozițiilor legale.

În speță, contestatoare critică modalitatea de comunicare a hotărârii instanței de fond, invocând faptul că nu-i este opozabilă, nefiind făcută la sediul societății, iar în atare situație termenul de recurs nu poate curge de la data acelei comunicări, ci de la data depunerii recursului.

Instanța de control judiciar a apreciat în mod corect că nu se impunea comunicarea hotărârii pronunțată de instanța de fond la sediul societății, întrucât textul art. 93 din Codul de procedură civilă stabilește o atare modalitate de comunicare, în situația alegerii de domiciliu, numai în lipsa arătării de către parte a persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură.

Or, S.C. .X. SRL .X. a arătat expres, în cererea de chemare în judecată, că solicită comunicarea tuturor actelor de procedură efectuate în proces la sediul reprezentantului convențional, care era persoana juridică Societatea Civilă Profesională de Avocați cu Răspundere Limitată X.

În cazul de față, respingerea recursului ca tardiv nu este rezultatul unei erori materiale, instanța de control judiciar a interpretat și aplicat corect dispozițiile legale privitoare la calcularea termenului.

Într-o atare situație nu este posibil ca pe calea contestației în anulare aceeași instanță să cerceteze dacă modul de stabilire a datei de la care a început să curgă termenul a fost greșit sau corect.

Având în vedere considerentele expuse și ținând seama de prevederile art.320 Cod procedură civilă, Înalta Curte va respinge contestația în anulare ca fiind neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

DECIDE:

Respinge contestația în anulare formulată de SC .X. SRL .X. împotriva Deciziei nr..X. din 21 iunie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, ca neîntemeiată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 21 februarie 2013.